

Paweł Kuszczyński

Chwila

I przyjdzie ten czas,
odważę się zapytać
o twoje serce spoglądające.
Starczy mi sił
na losu wyzwanie ...
Czy uniosę schowaną nadzieję?
Skończy się osamotnienie
niechcianych zdarzeń,
na przekór temu,
co obce zostaje.

Istnienie

Ściana zjawia się nagle
trzeba szukać drzwi,
a kto za nimi stoi?
(odwieczne pytanie).
Czy jest tam DOM
prawdą naznaczony?
Próbuję pełnię odnaleźć:
zmrok pokonam,
słońce światło przyniesie,
wrony odfruną śpiesznie,
śpiew kraski podkreśli ciszę.
Wytrwam.

Miejsce

Bose stopy dotykają Ziemi –
podnóżka Boga.
Zbratane z Panem,
jak źródło z pragnieniem.
Człowiek nie chce utracić Raju
z wiecznym ciepłem i światłem.
W potoku słów
nie zwiędną szczątki znaczeń.
Surowością błękitu
zachwycony zostałem.

Światłość

Jonowi Fosse

Nagle zobaczyłem ulicę
obecną w mojej pamięci.
Pytam siebie czy czas się pogubił:
widzę jej uginający się koniec,
zawieruszony w ciemnym
labiryncie snów nierozpoznanych.
Chowam się w czyszy,
światło przychodzi mi na ratunek.
Pragnę pozostać na tej ulicy,
nadaj być sobą,
ratować istnienie.

11 kwietnia 2024

Tu zostań

Waldemarowi Smaszczowi

Pozostały jedynie sny:
rozpanoszyła się banalna rzeczywistość.
Czyste jest życzenie,
ono nie daje się uchwycić,
skruszyć, zeszmacić.
Skopiowany świat,
zagubiły się postawy.
Udało się zebrać myśli –
przyszło trochę radości.
Tu zostań i trwaj nadal,
połączenie ku Górze nie skończy się.
Nie próbuj nazwać wszystkiego –
zostaw tajemnice.
Niech zakróluj umiar.
Brudne szyby nie przesłonią
gwieździstego nieba.
Nie znikną pocałunki
zbratane z cnotą.
Wszechogarniająca ciemność
ustąpi światłu.

Kazimierz Kochański

Sen o zmętnieniu

Nie zamierzam
mierzyć się z sobą
tobie zostawiam

zwycięstwa i hańby
przeoczenia i zaniedbania
pewności i nadgorliwości

dziwne jest światło
bez cienia cienia

czym się odbije
w nas.

Rozedrgania

Rano
kobiety płaczą
odchodząc od swoich
miejsz
w których śmierć i życie
rodzą się i giną
przeszypują próg chleb
karcąc swe odbicia
w rozbitych lustrach
które
oddają mężczyznom.

Zawijają starannie
w białe płachty
dłoni
niedopite rozkosze
spełnień niedośnionych
odwracają niepewność

codziennych podróży
tajemne czyniąc znaki
po
drzwi drugiej stronie.

Rano
kobiety budzą
ptaki trosk skulone
w rozdygotaniu powiek
gotowe do lotu
lecz opuszczając gniazdo
ostatnim łopotem
wszechobecne zostają
wsparte
laską domu.

Przełtosy

Sam depczę sobie pięty,
kluczę za kluczami,
źle guziki zapinam...
Jestem żaglem na wietrze
– może cię to bawi –
płynę. Tak się pływa!

Z pamięci mówię wiersze,
słucham Vivaldiego...
Sąsiad żal ma do ściany.
Trochę źle znoszę deszcz
– smęci kropel echo.
Sączę z czary.

Ballada o dobrych chęciach

Lubiłem
– wstyd się przyznać? –
podśluchiwać
kolejowe szyny.

Podziwiałem
pudełkowane brzmienie
leśnego echa.

Nie obezwładniał mnie
zygzakowaty strach
syku żmii.

Nie budziła obaw
kleszczopodobna chropowatość
młodzieńczej skóry.

Zmieszana...
dziwnie nieciekawą
jest dziś
moja ciekawość.

Użyźniania

Chleb przełamany z tobą
pokrył się już pleśnią

– talizman miłości

Woda wspólnie święcona
już święta

– znamię wiary